

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 15690/10 (2009)
21.10. 2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, мр Зорана Рељића и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Б. Ј. из П., кога заступа пуномоћник Ј. Ц., адвокат из Н. С., ул...., изјављеној против решења Покрајинског секретаријата за архитектуру, урбанизам и градитељство Аутономне покрајине Војводине, број ... од ... године, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.10.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиоца изјављена на решење грађевинског инспектора Градске управе за инспекцијске послове, област грађевинске инспекције града Н. С., број ... од ... године, којим је тужиоцу наређено да у року од 30 дана од дана пријема тог решења уклони стамбени објекат висине П+1, дим. ... м, који се налази у П., ... , на парцели бр. ... КО П., под претњом принудног извршења, при чему жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Окружном суду у Новом Саду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да у време када је стекао објекат чије је рушење наложено решењем првостепеног органа, није тражена никаква дозвола, поготову за викенд објекте. Тужилац сматра да се оспореним решењем вређа право на имовину гарантовано чланом 1. протокола уз Европску конвенцију о заштити

људских права и основних слобода, јер сматра да се тужиочево право на имовину ограничава произвољним тумачењем и применом позитивних законских прописа. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени је у одговору на тужбу остао при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је дана 1. јануара 2010. године, сагласно одредби члана 29. у вези с одредбама члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова («Службени гласник РС», број 116/08 и 104/09), преузео нерешене предмете окружних судова у Републици Србији по тужбама поднетим до 31. децембра 2009. године, међу којима је и предмет тужиоца заведен под пословним бројем Окружног суда у Новом Саду, У. 238/09.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ», број 46/96), који се сагласно одредби члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) има применити у конкретном случају, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу с одредбом члана 39. став 1. наведеног закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, и списка предмета ове правне ствари, нашао да је тужба неоснована.

У образложењу оспореног решења се наводи да је у поступку инспекцијског надзора грађевински инспектор инспекцијским прегледом на лицу места дана ... године и на усменој расправи одржаној дана 9.10.2008. године, уз учешће тужиоца, утврдио и на записник констатовао да је тужилац власник стамбеног објекта спратности П+1, габ. дим. ... м, изграђеног ... године без грађевинске дозволе, у П., П. – ... , на парц. бр. ... КО П.. У поступку је утврђено да је тужилац надлежном органу управе подносио захтев за легализацију, али да је исти обавештен да се за предметни објекат не може издати привремено одобрење за изградњу, у смислу члана 160. Закона о планирању и изградњи, већ да је неопходно да у циљу легализације предметног објекта тужилац поднесе захтев за издавање одобрења за изградњу у смислу члана 161. Закона о планирању и изградњи, што тужилац није учинио.

Полазећи од наведеног, несумњиво утврђеног чињеничног стања, према коме тужилац за свој бесправно саграђени објекат није, у складу са обавештењем

надлежног органа, поднео одговарајући захтев за легализацију, тужени орган је, по оцени Управног суда, правилно утврдио да су се у конкретном случају стекли услови за доношење решења о рушењу предметног објекта, сагласно одредбама члана 162. Закона о планирању и изградњи и члана 50. Закона о изменама и допунама Закона о планирању и изградњи. Суд притом констатује да је правилан закључак туженог органа да за одлуку у овој ствари није од утицаја чињеница да је тужилац предметни објект купио као бесправно подигнут, с обзиром на то да је куповином таког објекта преузео сва права, али и обавезе инвеститора бесправне градње. С тим, у вези, тужени орган правилно закључује да није од утицаја ни чињеница да је објекат саграђен ... године, јер су и тада, као и у време доношења оспореног решења, законски прописи предвиђали обавезу власника објекта да за исти поседује одговарајућу, законом прописану документацију, коју тужилац до окончања предметног поступка није показао.

Разматрајући наводе тужбе који се односе на повреду права на имовину, утврђеног чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију о људским правима и основним слободама, Суд је нашао да ти наводи нису основани. Суд је, наиме, имао у виду да је чланом 1. наведеног протокола предвиђено да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине. Нико не може бити лишен своје имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права (став 1.), с тим да претходне одредбе, међутим, ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу с општим интересима или да би обезбедила наплату пореза или других дажбина или казни (став 2.). Из наведених одредаба Протокола, по оцени Суда, следи да се уживање и заштита права на имовину не утврђује као право које се остварује независно од позитивних законских прописа који уређују коришћење и заштиту права, већ да подразумева континуирану акцију државе у регулисању коришћења имовине у складу с општим интересима, с једне и обавезу грађанина да предузима све неопходне, законом прописане и од стране надлежног органа наложене радње за законито коришћење имовине, с друге стране. Суд, наиме, наглашава да се коришћење права на имовину не може посматрати независно и апстрактно у односу на позитивним прописима утврђен режим коришћења имовине, односно њеног привођења законитом коришћењу предузимањем законом прописаних радњи од стране титулара имовине. Како у конкретном случају такав

налог надлежног органа тужилац није испоштовао, с обзиром да није поднео захтев за легализацију бесправно поднигнутог објекта, а што му је од стране надлежног органа наложено, Суд је оценио да је тужба неоснована, те даје оспорено решење правилно и на закону засновано.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 21.10.2010. године, 12 У. 15690/10 (2009)

Записничар

Председник већа – судија

Весна Мутавцић,с.р.

Томислав Медвед,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ОИ